ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΖΑΜΠΡ

ΚΑΚΟΜΟΙΡΗ ΜΑΜΑ

Από τις μισόκλειστες γρίλλιες, μιά ακτίνα ήλιου έμπαινε στήν κρεβατοκάμαρα όταν ή γήρα κυρία Μπρεμιέ, ή αγαθή καί γηραιά εἰσοδηματίας, άνοιξε τά μάτια της. Ἡ σκέψη της ἦταν θολή, συγκεχυμένη καί δὲ θυμόταν τίποτε. Τό δέρμα της ἦταν ψυχρό καί ἕνας σιδερένιος κλοιός ἔσφιγγε τοὺς κροτάφους της. Δὲν ἀνέπνεε παρ' χάρις σ' ἕς σπασμωδικὲς καί τρομερὰ ὀδυνηρὲς συσπάσεις τῆς καρδιᾶς της. Βυθισμένη σ' ἕναν βαρὺ λήθαργο ἀκόμη, ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο καί κοίταξε γύρω της ξαφνισμένη. Ἦταν ξαπλωμένη πρόχειρα πάνω στό κρεβάτι της καί ντυμένη μ' ἕνα μακρὺ λευκό φόρεμα πού χρόνια δὲν εἶχε φορέσει. Ἐνστίκτως, ἡ γρηᾶ κυρία ἔφερε τό χέρι της, μιὰ κίνηση μηχανική καί συνηθισμένη πού ἔκαμνε μόλις ξυπνοῦσε, καί χαμό της γιά νά πιάσῃ τή μικρή ἀλουσιδίτσα μὲ τό ἀσημένιο μενταγιόν πού φοροῦσε ἀπό μικρή δὲ βρῆκε ὅμως τίποτε. Μα ὀνειροπολοῦσαν λοιπόν ; Μιὰ ἀγωνία τήν κατέλαβε, σηκώθηκε περισσότερο καί κοίταξε μακρύτερα. Στό κρεβάτι, καταγῆς, παντοῦ ὁλόγυρα ἦσαν σκορπισμένα στέφανα λουλουδιῶν.

Μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια ηὐξησε τήν περιέργειά της : Μολονότι ἦταν μέρα, ἕξη κεριά ἔκαιγαν σὲ κηροπήγια, τοποθετημένα ὄχι στό κομοδίνο ἢ στήν κονσόλα, ἀλλὰ καταγῆς. Ἡ σιωπὴ ποὺ βασίλευε στό σπίτι ἦταν ἐξαιρετική.

Ἡ κα Μπρεμιὲ ἔκαμνε προσπάθειες γιά νά ἐννοήσῃ, γιά νά θυμηθῆ. Ἀλλὰ δὲν τά κατάφερνε Οἱ γοργοὶ χτύποι τῆς καρδιᾶς της ἔκοβαν τίς σκέψεις της καί τό ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν τήν ἐζάλιζε. Ὡστόσο ἡ ἔνστικτη ἐπιθυμία νά ζήσῃ ἦταν τόσο δυνατή μέσα της ὥστε γλύστρησε ἀπ' τό κρεβάτι, πάτησε τά λουλούδια καί μὲ ἕνα ὑπνοδάτου, προχώρησε ἀπ' τό κρεβάτι της στό παράθυρο, ὅπου σέρνεται ἕνα ἑτοιμοθάνατο ζῶο ἀπ' τόν ἰσκιο στό φῶς.

Μὲ χέρι βαρύ, μουδιασμένο, ἡ κα Μπρεμιὲ ἔσπρωξε τίς γρίλλιες, ἄνοιξε καί μπῆκε ὁ καθαρὸς ἀέρας στά στήθη της, ἔννοιωσε ὡς ἐπάνω τοῦ εἶνε της μιὰν ἐξαφνική χαρά, τήν ἀπέραντη χαρά ὅτι εἶναι ἀκόμη !

Ἡ καρδιά της ἄρχισε νά χτυπᾷ κανονικά, ἔπαψε ὁ σιδέρενιος κλοιός νά σφίγγῃ τοὺς κροτάφους της καί ἠλιθήθηκε. Θυμήθηκε πώς εἶχε λιποθυμήσει ξαφνικά τήν περασμένη ἡμέρα, ἐκεῖ ποὺ καθόταν ἀμέριμνη στή βεράντα της. Τήν φορά ὅμως αὐτή μετά τήν λιποθυμία της τήν κατέλαβε, φαίνεται, λήθαργος, ὁ ὁποῖος ἐπιβάστηκε, δίχως ἄλλο, ὥρες ὁλόκληρες καί ὅλη αὐτή ἡ πανέμορφη ἑτοιμασία ἦταν ἀπόδειξις ὅτι τήν εἶχαν νοστιμεύσει γιά νεκρή !

Ἀρχοντας συνέλθει ὅλως διόλου τώρα ἡ κα Μπρεμιέ, ἀνασηκώθηκε τά λουλούδια καί σκυμμένη στά κεριά, τάζεψε ἕνα-ἕνα. Τή στιγμὴ ποὺ πήγαινε νά σβύσῃ καί τό τελευταῖο, ἔξαφνα, μὲς στήν μεγάλη σιωπὴ ποὺ ἦταν χυμένη γύρω της, δυό φωνὲς τήν ἔκαναν νά σκιρτήσῃ.

Ἡ κόρη της καί ὁ γαμπρός της εἶχαν μπεῖ στό πλαγινό δωμάτιο. Κουβέντιαζαν. Ἡ κυρία Μπρεμιὲ, ἀπό πρίν ἀκουμπημένη γιά τήν ἀπέραντη χαρά ποὺ θά προξενοῦσε ἡ ἀναπνοή της, προχώρησε πρός τήν πόρτα, ἕτοιμη νά σταθῆ στήν ἀγκαλιά τῆς κόρης της καί νά τῆς φωνάξῃ, σκεπάζοντας τήν μὲ δάκρυα καί μὲ φιλιά :

— Ναί, εἶμαι ἐγώ, ἀγάπη μου !...γώ !.. ἀναπνέω !...Δέν πέθανα !...

Ἡ ὑπερβολική ὅμως συγκίνηση τῆς λύγισε τά πόδια. Σιωπηλή, χωρὶς δύναμι οὔτε γιά νά φωνάξῃ κἄν, ἀναγκάστηκε νά σταματήσῃ καί ν' ἀκουμπήσῃ στόν τοῖχο, κοντά στήν πόρτα. Ἄκουσε τήν κόρη της νά προφέρῃ τ' ὄνομά της, μὲ φωνὴ θλιμμένη, ἀλλ' ὄχι ὅμως καί ἀγανακτισμένη στοὺς λυγμοὺς ὅπως τό περίμενε.

— Κακόμοιρη Μαμά ! ἄλεγε ἡ φωνή. Καί νά σκέπτομαι, ὅτι καί ἐσύ ἡ Ἀντρέα καί τήν μικροῦλα μας κόρη, τήν Λουσέτ, *θὰ μποροῦσα νά σᾶς χάσω*, ὅπως ἔχασα τήν μητέρα μου ! Θά ἦταν φριχτό !

Καί ἡ φωνὴ τοῦ γαμποῦ ἀπαντοῦσε ψυχρὴ καί ἀδιάφορη.

— Ναί θά ἦταν φριχτό...γιατί θά ἦταν ἀφύσικο. Μά ἡ μητέρα σου ἦταν ἑβδομῆντα χρονῶν ...

— Περισσότερο μάλιστα, ἑβδομῆντα ἑνός.

— Θαυμάσια λοιπόν τά κατάφερε καί ἔζησε μὲ τό παραπάνω. Ἔτσι καθώς ἔπασχε ἀπ' τήν καρδιά της, δὲν φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θά ζοῦσε τόσο πολύ. Τίς τελευταῖες αὐτὲς ἑβδομάδες ἡ ἀρρώστεια της εἶχε ἀλλάξει καί τόν χαρακτῆρα.

— Ἔπασχε, φίλε μου, γι' αὐτό, ἦταν μελαγχολική. Ἐμᾶς δὲν μᾶς πείραζε αὐτό, ἀλλά γιά τήν κορούλα μας ἡ μελαγχολική αὐτή σιωπή ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτή τοῦ νοσοκομείου ἦταν κάτι τό ἐπικίνδυνο. Μποροῦσαν ὅλ' αὐτά νά ἐπηρεάσουν τήν Λουσὲτ καί τελευταῖα εἶχα ἀρχίσει νά ἀνησυχῶ...

— Μά καί γιά σένα, ἀνησυχοῦσα ἀγαπημένη μου. Ὑποχρεωμένη καθώς ἤσουν νά περιποιῆσαι τήν ἀρρωστη δὲν ἔβγαινες πιά καθόλου, δὲν πήγαινες πουθενά. Καί τήν νύχτα ἀκόμη δὲν κοιμόσουν ἥσυχη γιατί εἶχες τό νοῦ σου μή σὲ φωνάξῃ. Ἡ κατάστασις αὐτή πείραζε τήν ὑγεία σου...

— Εἶνε ἀλήθεια. Δὲν ἤθελα νά τ' ὁμολογήσω τότε, ἀλλ' ἤμουν κουρασμένη. Δυό ἑβδομάδες ἀκόμη ἂν βαστοῦσε ἡ ἀρρώστεια της δὲ θά μποροῦσα ν' ἀνθέξω. Ὤ ! πρωτύτερος ὁ θάνατος ἀπό τοῦ νά βλέπῃς νά θρυμματίζεται λίγο λίγο ἡ ζωὴ ἐκείνων ποὺ ἀγαπᾶς, ἀπό τοῦ νά αἰσθάνεσαι νά λιγοστεύῃ ἡ ἀγάπη σου πρός αὐτοὺς μὲ τίς καθημερινὲς καί ἀποκρουστικὲς κάποτε περιποιήσεις ποὺ τοὺς κάνῃς...

— Καί οἱ βουλεύσεις μου δὲν πήγαιναν καλά,– ἐπρόσθεσε ὁ γαμπρός.— Ἤμουν ὑποχρεωμένος νά δίνω στή μητέρα σου τό εἰσόδημα τῆς περιουσίας της, τῆς τοποθετημένης στό ἐμπόριό μου, ἀλλ' αὐτό μ' ἐξημίωνε τρομερά στά κέρδη μου, μ' ἐμπόδιζε στήν ἐπέκταση τῶν ἐργασιῶν μου. Ἀπαλλαγμένος τώρα πειά ἀπό τό βάρος αὐτό, θά μπορέσω ν' ἀνοίξω ἕνα ἐργοστάσιο, ὅπως τό θέλω. Θάχω ἕνα κέρδος εἴκοσι τά ἑκατό, θά ἐξαλείσω τήν εὐζωΐα μας καί ἕνα χρυσό μέλλον γιά τήν Λουσέτ.

Ἐπηκολούθησε μικρή σιωπή Ἡ γηραιά κυρία ἀνα ρίχιαζε τώρα ἀκίνητη πίσω ἀπο τήν πόρτα, μὴν τολμώντας νά κάνῃ πιά ἕνα βῆμα, ἀπ' τό φόβο μήπως τρίξῃ τό πατωμα καί φανερώσῃ τήν ἔνοχη παρουσία της.

Ὁ ἀέρας ποὺ ἐρχότανε ἀπ' τό παράθυρο, τῆς φαινότανε παγερός, χειμωνιάτικος. Ἀνέπνεε καί τῆς φαινότανε πώς κάθε λέξη ποὺ ἄκουγε τῆς πίεζε τήν καρδιά μ' ἕνα ὀδυνηρότατο σπασμό. Ὕστερα τοὺς ἄκουσε νά πλησιάζουν ὁ ἕνας στόν ἄλλον.

— Ὄχι ! μὴν πᾶς πτήν κάμαρά της ! Θά σοῦ κάνει κακό νά τήν ξαναδῇς. Ἄφησέ την .ἔλεγε ὁ γαμπρος της.

Τοὺς ἄκουσε τώρα νά φιλιοῦνται. Ἡ κόρη της ἀνοιστέλοξε καί εἶπε :

— Ἡ κακόμοιρη μαμ !..Ἔχεις δίκηο ἀγαπημένε μου...Καί γιά μᾶς καί γιά κείνην *εἶνε καλλύτερα ποὺ πέθανε !*

Ἀπομακρύνθηκαν. Τῆς κυρίας Μπρεμιὲ τῆς φαινόταν ὅτι ἐκεῖ μπροστά της, στό πάτωμα, εἶχε ἀνοίξει ὁ μαῦρος λάκκος ἑνός τάφου. Νόμιζε ὅτι ὅλο τό αἷμα τῆς καρδιᾶς της ἔτρεχε ἀπό κάποια μεγάλη πληγή καί ἔκλαιγε ψιθυρίζοντας: «Ὤ θεέ μου !...ὦ θεέ μου ! πῶς μὲ λησμόνησαν κι' ὅλας !...Πῶς παρηνορήθηκαν ! Μὰ πέρασαν χρόνια λοιπόν καί χρόνια ἀπό χτὲς ποὺ...πέθανα !»

Ὕστερα τήν ἔπιασε μιά σκοτοδίνη, αἰσθάνθηκε ἕνα κενό γύρω της. Μὲ ὅση δύναμη τῆς ἔμεινε πῆγε στό παράθυρο καί τῶκλεισε ἀθορύβως. Μόλις κατορθώνοντας νά βηματίζῃ, ἄναψε πάλιν, μὲ τρεμάμενο χέρι ὅλα τά κεριά. Θέλησε ἔπεισης νά βάλῃ στήν ἴδια θέση ποὺ ἦσαν πρίν τά στέφανα γύρω στό κρεββάτι της, ἀλλά δὲν μπόρεσε. Ἡ σκοτοδίνη ηὐξησε, ἡ δυνάμεις της λιγόστεψαν. Μόλις κατώρθωσε μὲ μεγάλο κόπο νά ξανανέβῃ στό κρεββάτι της καί νά ξαπλωθῇ. Ὅταν ξαπλώθηκε, ἡ καρδιά της ἄρχισε πάλι νά χτυπᾷ γλήγορα καί ἀκανόνιστα καί ἕνας σιδερένιος κλοιός τῆς ἔσφιγγε τοὺς κροτάφους. Τό ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν τήν ἔπνιξε καί ὡστόσο προσπαθοῦσε ν' ἀναπνέῃ τό δηλητήριο ἐκεῖνο μὲ ὅλη τή δύναμη τῶν πνευμόνων της, συλλογισμένη μές στά σκοτάδια τοῦ τελειωτικοῦ πιά ληθάργου της τή φράση ποὺ ἄκουσε πρό ὀλίγου : «*Εἶνε καλλίτερα ποὺ πέθανε !...*»

Καλλίτερα νά πεθάνω σκεφτόταν...ἄλλωστε εἶμαι ἕτοιμη...μοῦχουν φορέσει τά νεκρικά καί ὅλα γύρω μου εἶνε νεκρώσιμα...Καί ἡ καρδιά μου εἶνε καρδιά νεκροῦ ! Δὲν χτυπᾷ σχεδόν πιά..Ὤ κάνε, θεέ μου, νά μήν-ξαναξυπνήσω ποτὲ πιά ! Μ' ἔκαναν πάρα πολύ νά πονέσω τά λόγια ποὺ ἄκουσα :...Ὕστερα ἀπό τέτοιο πόνο, δὲ θά μοῦ εἶνε πιά δύσκολο νά πεθάνω !»

Τά λόγια ἔσβυναν στά χείλη της, μιά μεγάλη κρυάδα τήν ἐμούδιασε, ἔκλεισε τά μάτια της καί ἀποκοιμήθηκε...

...Ὅταν ὁ γιατρὸς διεπίστωσε τόν θάνατό της, γύρισε πρός τόν γαμπρό της καί τοῦπε :

— Τά χλωμά της μάγουλα εἶνε ὑγρά ἀκόμη ἀπό δάκρυα. Μά ἔκλαψε λοιπόν τόσο πολύ πρίν πεθάνῃ ;

Ὁ γαμπρός ἐκπληκτος, γιά ὅλα αὐτά ἐβεβαίωσε εἰλικρινέστατα.

— Ὤ ! ὅσο γι' αὐτό, ὄχι ! Πέθανε χωρίς νά τό καταλάβῃ, δὲν ὑπέφερε !

Ζάκ Σεζάμπρ

ΤΙ ΒΓΗΚΑΝ ΑΠ' Τ' ΑΥΓΑ

Τὸν περασμένο χρόνο ἦνα ἕνας κτηματίας, ὀνόματι Μελλέρ, καταγόμενος ἐκ τοῦ Πίλλεντου τῆς Ἀγγλίας εἶχε ἀγοράσει μερικὰ αὐγά φερμένα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἐπειδὴ δὲ τα αὐγά αὐτά ἦσαν μεγάλα τά ἔβαλε σὲ μιὰ κλωσσα γιά νά βγάλῃ πουλιά. Πόσο παραξενεύτηκε ὅμως, ὅταν κατά τὴν ἐκκόλαψη εἶδε νά βγαίνουν ὅπ' τ' αὐγά, αντί τῶν πουλιῶν ποὺ περίμενε τέσσερο μικρά...κροκοδειλάκια, τά ὁποῖα ἀνέλαβε προθύμως νά φιλοξενήσῃ τὸ ζωολογικὸ Μουσεῖο τοῦ Λονδίνου. Ἐπρόκειτο, ὅπως καταλαβαίνετε, περὶ αὐγῶν κροκοδείλων!...